

יחודיות אמנותית

בדף הכתום של 16.4 השנה, ליאור, יושב הראש, כתב על הייחודיות של חצור:

"קהילת חצור היא יוצאת דופן באורחות החיים, הערבות ההדדית, במחויבות לקיבוץ ובמקום המיוחד של כל חבר וחבר. דוגמא מרגשת למורשת ולייחודיות של הקיבוץ היא הגלריה הלבנה. מעת לעת, אני נחשף לתערוכות, לכישרונות, לחברים המעורבים ולמבקרים. קיבוץ שמאפשר לחברים לבטא ולקבל משוב מיצירה הוא קיבוץ עשיר תרבותית וערכית. אולי לכם, חברי חצור זה ברור מאליי, אך למתבונן מהצד זו תופעה חברתית קהילתית יוצאת דופן."

ארכיון חצור מודה למילים היפות של ליאור, וכמובן גם מסכים איתו. הפעם, בטיול לארכיון אנחנו מבקשים לחזור למספר נקודות-ציון אמנותיות במהלך השנים ולהציף אותן לידע הכללי. כמובן שיש כאן מבחר מצומצם מפעילות רבה.

אז ...

לא זונחים את הנפש

בני רוזנברג היה בין ראשוני קיבוץ ג'. כבר אין חברים בחצור שזוכרים אותו אישית. אנחנו נזכרים בו מידי ימי הזכרון ואנחנו מכריזים שעמד בגבורה מול פורעים. הוא נהרג במאורעות של 1947, בטרם מלאו לו 30. נדמה שבחייו הוא נתן ביטוי למרכיבים מרכזיים של מה שאפשר לכנות "האופי החצורי", שבין היתר ירשנו גם ממנו.

בני קורא, ואולי גם כותב, שירה בעת השמירה בפרדס.

היום אנחנו זוכרים את בני בעיקר כמחבר המחזה "הצרצר והנמלים". במחזה בני המחיש את המתח בין הנפש הפיוטית העצמאית, לבין צרכי הקולקטיב לדאוג למחייתו. **סשה ארגוב** הוסיף מנגינות לשירים שגרשון פלוטקין כתב. המחזה הוצג מספר פעמים בחצור.

ציון לבני רוזנברג, חבר קבוץ ארץ-ישראלי ג' – חצור.

עלם סעור חושים ואונים, אדום הבלורית, רחב הלב
ועדין התחושה. נפל בפרוס מלחמת השחרור בהרסו
מול פורעים.

מה צר כי בכורי יצירתו, אשר הבטיחו כה רבות,
חותמות גדע חיים של נפש פיוטית ממריאה אל על.

לובקה (קבוץ חצור)

[המחזה במלואו](#) זמין לקריאה באתר הארכיון.

אברהם שלונסקי כתב על בני אחרי מותו: "בשם נחבא זה, בני, הדפיס גם את שיריו המעטים, אשר היה בהם ניגון והרבה קשב לניגון שלו ושל זולתו, הזולת אשר אהב – והוא ידע לאהוב אדם ושירה ולהאמין בהם...שנים-שלושה ימים לפני האסון הביא לי את שירו האחרון – 'פרעות בעיר'. עקת צל קברות...ניבא ולא ידע מה ניבא. זהו ניחושנו המריח את האסון בלא דעת."

לאפשר לתת ביטוי

קבוץ חצור התברך בחברים רבים בעלי חוש אמנותי, ולמזלנו ידענו גם כיצד לעודד את האמנות במקום לדכא אותה מול צרכי קיום וכלכלה. אין ביכולתנו כאן להביא משלל האמנים, שעבדו בתחומים רבים ומגוונים, אבל נשתדל לעשות זאת בטיולים הבאים.

יהודה אלעזר, שנכדיו עוד מתהלכים בשבילי הקיבוץ, היה אמן ייחודי. הוא היטיב להשתמש בחפצים שאולי נראו חסרי ערך, ולהפוך אותם הן לציורים והן לפסלים קינטיים מושכים.

צפו בסרטון על תערוכה של יהודה

ונביא כאן גם טיפה מהאמנות של **בני קלברש**, שבנוסף לכך שהיה אמן פעיל גם עיצב במידה רבה את ארכיון חצור.

צפו בסרטון שבו בני מסביר על אחת התערוכות האחרונות שלו.

וחשוב להדגיש שקבוץ חצור התברך באמנים רבים, ואנחנו מקווים שהטעימה הזאת רק יוצרת טעם של עוד.

הפקה ביג'ו

ערבי זמר - מסורת חצורית

היום, על פי רוב, כולנו צרכני תרבות. אנחנו צורכי אותה דרך הטלוויזיה והקולנוע, ובוודאי גם מ-Youtube. יש בינינו שיוצאים להצגות ולקונצרטים. אבל בעולם המערבי של היום, מעטות הן הקהילות שיודעות לא רק לצורך, אלא גם ליצור. חצור הוא אחד המקומות המיוחדים האלה.

נועם אבני היה בין המפיקים החשובים שלנו. ספוג התרבות הארץ-ישראלית השורשית, הוא היטיב להפיק ערבים עשירי תוכן. בין אלה היה ערב מיוחד משנת 1984 שבו הקיבוץ אירח את ידידו רב השנים **סשה ארגוב**. קטע של אותו ערב נשמר.

[הקלטה של 15 דקות מתוך הערב המיוחד הזה זמינה באתר הארכיון וב-YouTube-](#)

ומפני שאנחנו כבר בתוך ההכנות לחג ה-80-90 נביא כאן הקלטה מחג ה-35 – **פזמונים לאורך הדרך**.
חברים רבים, מכלל שכבות הגיל בקיבוץ השתתפו בערב שזכה גם להוצאה על גבי תקליט (אם יש עדיין מי בינינו שזוכר מהו תקליט ...). והוא זמין באופן קבוע ב-YouTube.

[הקליקו להאזין להקלטה](#)

רוצים עוד?

כל זה, כמובן, רק על קצה המזלג. יש המון שאפשר, ואף צריך, להבליט כאן, והמשך כמובן יבוא. אבל אנחנו מקווים שהטעמים הקטנים כאן משקפים חלק מהעשייה האמנותית של חצור במהלך השנים, וגם מעוררים תאבון לעוד.

נציין שכל החומרים המוזכרים כאן, ועוד הרבה, נמצאים [באתר האינטרנט של הארכיון](#).
החברים מוזמנים תמיד לסייר שם, ואף להמליץ על חומרים שלדעתם חשובו שיופיעו בו.

